

Damir Javor (desno) sa humanitarcem i prijateljem Borisom Gulićem

đem mlade, školovane momke kao što su Milan Kalanj, Zoran Cupać i ostali i krenemo ozbiljnije u priču. Milan, koji je sada predsednik, položio je i stručni ispit tako da kao društvo možemo izdavati dozvole za lov.

■ Zastava Hanting, dakle, može da izdaje dozvole i za kupovinu lovačkog oružja?

- Pre svega, da bi neko bio lovac, morate biti član neke organizacije. Procedura za dobijanje dozvole je prilično jednostavna. Mi imamo test koji kada se položi, dobije se potpis baš od Milana kao ovlašćenog lica na dokument s kojim se treba registrirati u policiji. Kada se registrujete kod policije, ide se u RT, gde se fotografirate i dobijete dozvolu s kojom možete kupiti oružje. Tako se postaje registrovani lovac.

■ Jeste li još u upravi Zastave?

- Nisam u upravi, Zastavu sađa vodi mlada, sposobna ekipa čelu sa Mihajlom Dračom. Ta mlada ekipa nema jezičkih

barijera kao mi stariji, a s druge strane su jako vezani za kraj iz koga svi potičemo. Takođe, aktivni su u srpskoj zajednici, lovačkom društvu, prisutni su na društvenim mrežama. Ja sam zahvalan tim momcima koji su prihvatali da vode Zastavu, znate kako kažu, na mladima svet ostaje. Lično sam strastveni lovac, ali ne toliko zbog samog lova

va koliko zbog prirode. Mene to mnogo podseća na naše šume, posebno ove šume u državi Viktoriji.

Na rastanku sa našim sagovornikom dogovorili smo se da ćemo uskoro napraviti posebnu priču o udruženju Zastava Hanting, o velikom potencijalu koje Australija pruža lovцима, kao i o aktivnostima vrednih

članova ovog lovačkog društva.

Na kraju, Damir je pozvao sve koji su u mogućnosti da u nedelju, 20. juna, dođu na lovački piknik u Rosmor, lepo se proveđu i daju doprinos humanoj akciji.

M. VLAŠIĆ

Ribolov je raj

■ Pored lova, ima li i ribolova?
- Ima u Viktoriji, kao i gore prema Kofs Harburu gde ima čistih reka u kojima žive pastrmke, kao kod nas. Ja sam nedavno bio u ribolovu. Ma, to je raj. Mislim da mnogi naši ljudi propuštaju lov i ribolov kao neverovatan sport, dodir s prirodom, a ni lovine nisu loše.

m²ilan

PIŠE: Milan VLAŠIĆ

KAKO DONETI PRAVU ODLUKU

Brzina nije presudna

V erujem da svi znamo da se najvažnije odluke u životu donose nekako olako, bez mnogo analiziranja.

Takve odluke imaju više bazu u emociji, a manje u matematici. Tipična takva odluka je ženidba odnosno udaja, jer tu se veoma retko vodi računa o logici i matematici, već preovladava emocija. Računica dolazi kasnije, a često i logika, odnosno spoznaja da neke dobre računice, u nekim slučajevima, nije ni bilo.

U poslovnom svetu bi trebalo biti obrnuti, trebalo bi da matematika, logika i slične egzakte stvari budu ne samo najvažniji već i jedini faktori pri odlučivanju.

Opet se ispostavlja da nije tako i da ulogu igra i emocija. Naime, ako nam se poslovni sagovornik, partner ili neko s kim radimo određeni posao, nekako dopada, da nam odgovara kao osoba, skloniji smo više potisnuti logiku i matematiku. Tu treba biti oprezan, jer u poslu bi trebalo emociju svesti na minimum.

Bez pritiska emocija

Takođe je važno da poslovne odluke ne donosimo na brzinu, da nismo pod pritiskom, da imamo vremena da razmislimo. Ponekad je potrebno razmislići da li da se ulazi u neku investiciju, u neki posao uz maksimalno isključivanje emocija.

Naravno, znamo da je veoma važno i ono što nam govori "unutrašnji osećaj", ali, ipak, važno je da bude "zrelo" što se kaže, pre nego se potpiše pravno obavezujući ugovor ili neki dokument. Ipak, ne možemo zanemariti da ono što priželjkujemo i što nam se dopada, da to nastojimo opravdati, da za to tražimo, a naravno i nalazimo opravdanje.

Zaključak je da se poslovne odluke ne smiju donositi bez potrebne analize i računice, dakle pod pritiskom emocija ili bilo kojom drugom

vrstom pritiska, kada već privatne odluke donosimo isključivo emocionalno.

Al Kapone i računovoda

U narednoj priči imamo emociju, pritisak kao i još nekoliko faktora.

Tokom prohibicije u Americi, dvadesetih godina prošlog veka, podzemlje je kontrolisao Alphonse Gabriel Capone, "lice sa ožiljkom", kako su ga često zvali ili Al Kapone.

Postoji jedna priča o gluvonemom knjigovođi koga je lično Al Kapone izabrao da precizno vodi evidenciju svih njegovih "poslova". Naravno, gluvonemi knjigovođa je dobio posao upravo zbog toga što nije mogao da govori, niti da čuje, te nije postojala opasnost da ikada sveđoči na sudu.

Sve je to bilo dobro dok Al nije primetio da mu nedostaje milion dolara. To je tada bio veliki novac, a i sada je poprilična sredstava, pogotovo u kešu. A nije bilo nikakve dileme ko je uzeo pare.

Povede Al Kapone svog brilljantnog advokata Edija kod knjigovođe Gvida,

jer je ovaj odlično znao jezik gluvonemih.
- Pitaj ga - besno će mafijaš. - Gde je sakrio

moj novac.

Edi, koristeći jezik gluvonemih, postavi pitanje Gvidu.

Gvido mu odgovori: "Nemam pojma o kakvom novcu govori šef."

Edi prevede odgovor, a Kapone izvadi revolver sa zlatnom drškom, uperi ga knjigovođu i kaže advokatu:

- Pitaj ga gde je sakrio moje pare, ili ču ga ubiti.

Prevede advokat to knjigovođi, a knjigovođa, sav u znoju, počne da odgovara jezikom gluvonemih.

"Novac je u dvorištu ujaka Bruna, u crnoj tašni zakopan ispod oraha."

- Šta kaže? - upita nervozno Al Kapone.

Na to advokat odgovori: "Kaže da nemate hrabrosti da pucate"...

Bitno je šta nam govori i "unutrašnji osećaj"

